

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμῶντες χρόνον
ἐδραροῦμεν καὶ πάλιν ἐστὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

ΧΩλιὰ καὶ ἐγκακόσα καὶ δεκαοκτώ,
γὰναι τὸ Ταμετο σ' ἔλους ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' ἐθθείας πρόξερῃ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—δ κ ε φ ρ ά γ κ α εἶναι μόνο.
Γὰ τὰ ξένα διμῶς μέρη—δέκα φ ρ ά γ κ α καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοσίου τοιαυτῆ
ὅτι παλοῦμεν σώματα ε Ρωμοῦ ἀνελλετῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ἄκοτος ἀπ' ἔσω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστὴ καὶ ἑξῆς τοῦ μηνὸς Ἀπριου,
τίγκα τὸ καμῆρι καθενὸς ψωροῦ.

ΧΩλιὰ σὸν εἰκοσι καὶ τετρακόσα,
εὐελπῆς ἀνοιξὶς διαγαλιόσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Εἴχατε σβῶς οἱ πόλιμοι, τὰ μίση καὶ τὰ πάθη,
κὴ ἀργεῖος σκουνησμένη
καθ' αἶρατοβαμμένη,
κάθε δημίου σπάθη.

Π.— Καὶ τὴν Λαμπρὴ πῶς ἔπερασες;
Φ.— Λαμπρά, βρὸς Περικλέτο,
Λαμπρῆς ἡμέρ' ἀνέτειλε χαρμόσυτος καὶ φέτο.

Αγρίων Σακαροφιδῶν δὲν ἔσφαζαν λεπίδια,
κὴ Ἀυτοκρατόρων στέμματα,
ποῦ κολυμποῦσαν σ' αἵματα,
τῶχαν πετάζει πρὸ πολλοῦ στοῦ κάρου τὰ σκουπίδια.

Ἔβλεπε ἀναγέννησιν,
ἔβλεπε ἀνακαίνισιν,
καὶ πανταχοῦ λαμπρότητα,
καὶ κάλλος καὶ νεότητα.

Δὲν ἔβλεπα λαῶν σφαγὰς
καὶ σφαζομένων οἰωμῶν
δὲν ἔκουσα φρικώδεις.

Μῆτις μοῦτις ἀδιάκοπο φίλι,
τούτους φιλοῦν ἐκεῖνοι,
κὴ εἶδα παντοῦ, βρὸς κουρελιῆ,
νὰ βασιλεῦ εἰρήνη.

Σὲ μέτωπα καὶ σὲ τομῆς
κατακτιγὰς κὴ ἐπιδρομῆς
δὲν εἶδα θηριώδεις.

Ἦσυχὰς καθεὶς τοσλιὰς
καὶ δὲν ἐπυροβόλαι,
μύριζαν ἀνθὴ παρχαλιὰς
σὲ κάθε περιβόλι.

Εἰρήνη, διαρκῆς χαρὰ,
μῆτε μάτι, μπουμ, μῆτε πυρὰ,
καὶ μῆτε βρόντοι κανονίων,
μόνο φωναὶς ἀηδονίων.

Περὶ λαμπροῦς ἡμέρα,
δὲν ἔβλεπε ἐγκλήματα,
κὴ ἀντήχουν σ' τὸν αἰθέρα
τόσων φυλῶν φιλήματα.

Ἔβλεπα κάπως ἀνδραγαθὰ
σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
δὲν ἤθελε κανένας τὰ
νὰ κοσμοκρατορήσῃ.

5-φραση...

Και γῆ και πότος κι' οὐρανός
εἰρήνευσε, κεφάλαια...
κανεῖς στὸν σβέροκο κανενός
δὲν ἦτανε καβάλα.

Λαμπρῆς ἡμέρα, Πασχαλιά,
χωρὶς τυράννον χνάτα...
κανεῖς στὴν ξένη τὴν φωλιά
δὲν' κούρνιαζε σὰν πρῶτα.

Χωρὶς κακίαις και γολαῖς
καθένας ἦσυχος ποῦ λὲς
τραβοῦσε' στὴ δουλίτσα του.

Κι' ἀμνημῶν μαῶρων συμφορῶν
δὲν ἐτριβε νυχθημερὸν
μὲ τοῦβλο τὴν κοιλίτσα του.

Λαμπρῆς ἡμέρ' ἀνέτειλε στὸν κόσμο-τὸν μακάριο,
κι' ὁ Πρῶσσοσ ὀ σφραγιαστῆς
ἐργῆκε σοσιαλιστῆς
μὲ κάθε Σακαράκα του και κάθε Καγκελάριο.

Ἐγίνηκε καλόγερος ν' ἀγάσῃ τὴν ψυχὴ του
καθένας μπόγχις και φονιάς
κι' ἔτρεχε κόσμος και ντουνηῶς
νὰ πάρῃ τὴν εὐχή του.

Δὲν εἶδα φυλῶν και φυλῶν φρικτὰς ἐπαναστάσεις,
καθένας τὸν πλησίον του περιπαθῆς ἡγάπα,
μὴτ' ἐσκοτίζετο σὰν πρὶν μ' εἰρηνικὰς προτάσεις
κανένας εἰρηνόφιλος κι' ἡ κεφαλὴ τοῦ Πάπα.

Ἦέρασαν χρόνια στυγερά,
κι' ἔκελαῖδοσε λιγερά
νέας εἰρήνης Μούσα.

Ὅλους τοὺς ἔβλεπ' ἀρεστούς,
και τοὺς ἀγνώστους και γνωστούς
'στὸ στόμα τοὺς φιλοῦσα.

B.

Π. — Κι' ἀν'ρωτήσης και γιὰ' μένα
πέρασα χαριτωμένα,
κεφαλάκι μου τρελλό.

Ἦέρασα πολὺ καλὰ
τραγουδῶντας τρά, λά, λά,
τραγουδῶντας τρά, λά, λά.

Τῆ χαρμόσυνος ἡμέρα!...
ἔξω πόλεμος χασάπης,
και' στὴν κτίσιν πέρα, πέρα
Εὐαγγέλιον ἀγάπης.

Εἶναι ψέμμα, Φασουλῆ μου πῶς ὁ κόσμος πολεμεῖ,
εἶναι ψέμμα, πῶς δυνάσται παρεφρόνησαν ἄμοι,
κι' ὅλο τὸ σχοινὶ τεντῶνουν,
και σκοτώνουν και σκοτώνουν

ποῦ δὲν βλέπεις τελεωμὸ
σ' ἕνα τέτομο σκοταμὸ.

Εἶναι ψέδος, εἶναι πλάνη
πῶς τοῦ Κάζιερ Οὐλάνοι
ἔχουνε σκοποὺς ὑποῦλους.

Και ζητοῦν τοὺς ἀδυνάτους
μὲ παντοειδεῖς θανάτους
νὰ τοὺς κάνουνε δλοὺς δούλους.

Εἶναι ψέμμα πῶς κι' ἀμάχους ἐξακληροῦν κι' οὐδετέ-
[ρους,
πῶς σκοτῶνουν τῆς γυναίκης, τὰ παιδάκια, και τοὺς
[γέροντες
πῶς τοὺς ὀνομάζουν Οὐίνους και σ' Ἀνατολήν' Ἐυρώπη,
κι' ὅποιοι τέτοια λὲν γιὰ τούτους εἶναι μόνον παλη-
[ανθρώποι.

Εἰς τὸ Σύμπαν βασιλεύει κατὰ πάντα νηνεμία...
Τὶ γαλήνης Πασχαλιά,
και δὲν ἄκουσα καμμία
νὰ βροντήσῃ πιστολιά.

Φιλελευθέρων ἰδεῶν μ' ἐπέτρωσαν ἰνδάματα,
ἔπαυσε σκλάβων κοπετός,
κι' ὁ Πρῶσσοσ ἔσπινε κι' αὐτός
ἐλευθεριῶς ἀγάματα.

Ἐβλεπα φιλελεύθερο τὸν ἄγριο Βυργράβο,
ποῦ κατακτιθεῖς γύρευε
και σχέδια μ' αἰγερεῖς

πῶς νὰ συντρέψῃ τὸν ντουνηῶ καινάτων κἀνη σκλάβο.

Δὲν ἄκουσα κανένα νὰ κλαίῃ, νὰ στενάξῃ,
κι' ὁ Βούλγαρος φώναζε:
παύσετε νὰ ζητάτε τὸ Ρούπελ κι' ὅλα τὰλλα
ἂν θέλετε μαζί σας νάμαστε μέλι γάλα.

Μὰ τοῦ Κρούμου τοῦ κανάγια
δὲν περνοῦν βαγαποντιῶς,
και' στὰ χῶματά μας τᾶγια.
Ἐφάγαμε τᾶρῆνὰ τὰ λάγια
μὲ καινούριας λεβεντιῶς.

Πάλι γλέντι και χορός
κι' ἀπὸ τρόφιμα σωρός.
Κάθε τράπεζά μας γέμει,
τρώγε πίνε, βρὲ βερῆμη.

Τὶ χαράς, τί Πασχαλιά!...
τώρα χάρις στὸν Βουρλούμη
κι' ἡ δική μας ἡ κοιλιά
ἔχει γίνει σὰν τουλοῦμη.

Σὲ Δύσι και σ' Ἀνατολή
τρέχω νὰ διαλαλήσω
μεγάλῃ νίκῃ, Φασουλῆ,
κι' ἔλα νὰ σὲ φιλήσω.